

Heather Fawcett

DE SCHOOL OP DE RAND VAN
SAGELAND

'Een betoverende aanwinst voor elke boekenkast' *Kirkus*

DE SCHOOL OP DE RAND VAN
SAGELAND

Heather Fawcett

 UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

HOOFDSTUK 1

WAARIN HERFST EEN BIJZONDERE TOVENAAR ONTMOET

De draak was niet blij met de rozen. Hoe lief of streng Herfst het ook vroeg, Amfidzel vertikte het om de tuin uit te komen. Ze zei dat ze nergens naartoe ging voor ze alle bladluizen van de slappe stengels had geplukt.

Jacks ronde gezicht was bleek. ‘Wat doen we nu?’

Herfst tikte met haar voet op de grond en keek naar de lucht, die steeds donkerder werd. Alle monsters uit de stallen van de Haardstede-school moesten met zonsondergang binnen zijn. Dat was de regel, en er zou wat zwaaien als iemand erachter kwam dat er na het donker nog een draak op het terrein rondloerde. Niet dat Amfidzel een rondloerderig type was, voor een draak. Ze zou zich druk blijven maken over haar wegwijnende rozen tot ze zo moe was dat ze tussen de orchideeën in slaap viel.

Zoals alle draken was Amfidzel geobsedeerd door bloemen. Ze bracht al haar dagen snoeiend, plukkend en wiedzend door bij haar geurige bloemenschat.

Jack klopte Amfidzel op haar flank. 'Mag ze niet nog even buiten blijven?'

'Ach, Jack.' Herfst trok haar zachtaardige broer buiten het bereik van Amfidzels hoorns. Jack leek altijd te denken dat de monsters knuffeldieren waren. Hij gaf ze namen en vertroetelde ze als ze ziek waren. Toen hij klein was, trok hij de Honden van Araun regenjasjes aan als hij met ze ging wandelen in de bergen, alsof ze echte honden waren en geen spookachtige monsters met ogen als kooltjes, die huilden ten teken dat er binnenkort iemand dood zou gaan. Het was een wonder dat Jack dertien was geworden met al zijn armen en benen nog aan zijn lijf.

Herfst was moe. Ze had de hele middag stallen uitgemest en kon geen geduld meer opbrengen voor treuzelende draken. Ze haalde diep adem en sprak in Amfidzels geest. *Wil je Opoe soms in de problemen brengen?*

Nee, zei Amfidzel mokkend. Opoe, de grootmoeder van Herfst, was de hoofdhoeder van het monsterverblijf en had de meeste monsters eigenhandig grootgebracht, ook Amfidzel. Opoe was natuurlijk niet Amfidzels echte moeder, maar ze was eerder een moeder dan een betaalde verzorger.

Herfst besloot het over een andere boeg te gooien. *Als je meewerkt, neem ik morgen een cadeautje voor je mee.*

Nu ging Amfidzels kop omhoog. Ze was een sneeuwdraak, zo wit als melk, op een randje gouden schubben op haar rug na. Volgroeide sneeuwdraken waren van neus tot staart maar zo'n zes meter lang, maar ze maakten hun gebrek aan lengte meer

dan goed met hun enorme gewei. De punten waren giftig: na één krasje viel je al in slaap. Zelfs de machtigste tovenaars kon je dan niet meer wakker krijgen. Maar Amfidzel was nog maar tien jaar, ongeveer vijf in drakenjaren, en bijna lief, als je niet naar haar gewei of haar beschaduwde rode ogen keek.

Wat voor cadeautje? De spitse drakenkop fleurde op. Een nieuwe rozenstruik?

Herfst kon het niet over haar hart verkrijgen om tegen Amfidzel te zeggen dat ze niet echt groene vingers leek te hebben als het om rozen ging. Jacks ogen schoten tussen hen heen en weer en hij fronste zijn voorhoofd. Hij was niet zo goed in de Spraak. De helft van de tijd negeerden de monsters hem.

Ik zal met mevrouw Ering in het dorp praten, zei Herfst. Misschien heeft ze nog leliezaadjes van achter de Blauwe Bergen.

Hmpf. Amfidzel wierp nog een bedroefde blik op de rozen en liep achter Herfst en Jack aan de tuin uit. Herfst zuchtte opgelucht.

De drakentuin lag tussen drie afgebrokkelde stenen muren die vroeger waarschijnlijk van een boerenhuis waren geweest, lang geleden, toen de Mildernis nog maar een schaduw aan de horizon was. Voor een draak was het maar een kleine tuin: twee nette bedden met groenten, een aardbeieveldje en een warrig bloembed met driekleurige en maartse viooltjes. De oudste draken hadden hectares vol geurige bloemen, groenten, bloeiende struiken voor elk seizoen en fruitbomen. Amfidzels moeder had met haar tulpen en klaprozen een hele berghelling in de Blauwe Bergen rood laten kleuren en had overal kruipende hibiscus en rododendron neergezet. Opoe had het met eigen ogen gezien, want zij was degene die Amfidzel voor het monsterverblijf van

Haardstede had gestolen toen het draakje nog in haar ei zat. Draken beschermden hun tuinen beter dan hun jonkies.

Herfst bracht Amfidzel over het modderige bergpad naar de stallen. Boven hen lag Haardstede, School voor Magie, te glanzen in de schemering. De school lag tegen de zuidelijke helling van de Mytheoor genesteld, de hoogste berg van het Tarangebergte. Het gebouw was in elkaar getoverd door magiërs die niets van architectuur wisten, maar toch iets groots en indrukwekkends wilden neerzetten. Op een verwarrende manier was Haardstede inderdaad indrukwekkend: het bestond uit een enorme verzameling zuilen, pieken en torentjes, en onbegrijpelijk genoeg een ophaalbrug (er was geen slotgracht); je ogen gleden over de school alsof die een optische illusie was die je maar niet kon begrijpen.

Er kwam rook uit het torentje boven de grote eetzaal. Achter de ramen eronder gloeide een gouden licht. Herfst vroeg zich af wat voor feestmaal de magiërs binnen te eten kregen: koolrolletjes met geroosterde eend? Bacon met zoete-aardappeltaart? Ze huiverde in de oktoberlucht en haar maag verkrampde even, en niet alleen van de honger.

Herfst was opgegroeid in de schaduw van Haardstede, in het kleine monsterhoedershuisje aan de rand van het terrein. Ze wist dat het dom was om te verlangen naar iets wat ze toch nooit kon krijgen: een stoel aan die eettafel, een plekje tussen die leerlingen als ze in hun lange mantels van les naar les gingen. Ze was geen tovenaar. Ze was een bediende, net als de rest van haar familie. Ze mocht naar de wereld van Haardstede kijken, alsof ze naar een vijver vol gekleurde vissen staarde, maar ze zou er nooit bij horen.

Herfst en Jack leidden Amfidzel het monsterverblijf van Haardstede binnen, een groot, ommuurd stenen terrein met een vloer die verwarmd werd door een ondergrondse bron. De tegels werden regelmatig in zeewater geweekt, wat een kalmerend effect op de monsters had – om dezelfde reden dat de zee een kalmerend effect op mensen had, dacht Opoe, maar eigenlijk wist niemand het precies.

Herfst zette Amfidzel in haar stal, die ruim was en volhing met wandtapijten vol bloemen die de draak zelf had uitgekozen. De stal lag naast die van de griffioen en tegenover die van de tweepotige draken, die al sliepen. Niet alle monsters van de school waren in de stallen ondergebracht – sommige waren daar gewoon te gevaarlijk voor.

Eentje in het bijzonder.

‘Alsjeblieft,’ zei Herfst en ze gooide restjes groenten in Amfidzels voerbak. ‘Opoe komt straks nog welterusten zeggen.’

‘Dan zal ik de dwaallichten maar verzamelen,’ zei Jack bedroefd. Dwaallichten verzamelen betekende meestal dat je die vervelende krenge met een stok buiten westen moest slaan en ze daarna in een zak moest gooien. Jack vond het verschrikkelijk.

Herfst zuchtte. Jack was haar favoriete broer, maar hij was zonder twijfel de slechtste monsterhoeder van allemaal. Ze had Kyffin of zelfs Emys om hulp moeten vragen – ze waren de grootste etters van de hele wereld, maar je wist in elk geval zeker dat ze geen tijd verspilden aan wezens knuffelen die het liefst je arm eraf zouden bijten. Herfst vroeg zich vaak af waar ze het aan verdiend had om drie oudere broers en geen enkele

zus te hebben, maar Opoe zei altijd dat iedereen zijn eigen last in het leven te dragen had.

Ik ben ook je broer, had Winter altijd gezegd als ze klaagde.

Maar jij bent oké, antwoordde Herfst dan. *Jij bent jonger. Jongere broers zijn oké.*

Tien minuten jonger, snoof hij dan.

In tien minuten kun je veel wijsheid verzamelen.

En zand. Daar kun je in tien minuten ook veel van verzamelen. En dan schepte hij een handvol modder op en smeed die naar haar hoofd terwijl ze lachend wegrende.

Aan de andere kant van de stallen woelde een van de Honden van Araun in haar stal. Ze kreunde hongerig toen ze het verdriet van Herfst proefde. Herfst dwong zichzelf aan iets anders te denken dan aan Winter. Het was gevaarlijk om verdrietig te zijn als je tussen de monsters zat.

‘Ik ga die dwaallichten wel halen,’ zei ze tegen Jack. ‘Ga jij Emys maar met het eten helpen. Het is zijn kookbeurt en ik heb liever niet weer aangebrande aardappelen.’

Jacks gezicht lichtte op. Hij gaf haar een van zijn warme knuffels en kuste haar op de wang.

‘Gadver,’ gromde Herfst. ‘Ga weg.’

Jack grijnsde en rende weg in de richting van het huis.

Herfst sloop als een schim de schemering in. Ze kon zich zo stil als een geest en zo snel als een gekuifde draak bewegen, als ze dat wilde.

‘Je bent zelf half een monster,’ had Opoe ooit trots tegen haar gezegd. ‘Dat zijn de beste monsterhoeders meestal.’

De wind voelde zacht aan op haar wangen; er zat nog een spoortje zomer in. Herfst rende naar de donkere kant van de

berg, die lange schaduwen over de boomtoppen wierp. De dwaallichtjes zweefden aan de rand van het woud, duidelijk afgetekend tegen de zwarte takken.

Het bos op de hellingen onder Haardstede hoorde bij de Mildernis, het grote woud dat aan twee kanten van het koninkrijk Eryree lag. Elk jaar kroop de Mildernis Eryree verder binnen, hoe vaak de soldaten van de koning het ook wegbrandden. Alle bossen worden groter als je ze met rust laat, maar de groei van de Mildernis werd gevoed door de magie van de wezens die daar woonden. Het stukje bos dat tot op het terrein van Haardstede kwam, was een lange, smalle vinger die zich uitstreckte vanuit het eigenlijke woud: minder gevaarlijk, maar toch woonden er allerlei monsters.

Van een afstandje zagen de dwaallichtjes eruit als bolletjes, maar van dichtbij kon je soms een grijzend gezichtje of een fladderend vleugeltje zien. Herfst sloop achter ze aan en besprong ze; ze gaf twee ervan een mep met haar stok en ving ze in haar jutezak.

Stom leeghoofd! krijste een van de dwaallichtjes achter haar. *Ik bijt je tenen eraf!*

Herfst zwaaide met haar stok, die met een lekker *pok*-geluidje neerkwam. Het dwaallicht ging tegen de grond.

De overgebleven dwaallichten schoten alle kanten uit en schreeuwden beledigingen en dreigementen. Ze konden niet op een andere manier praten – zelfs als ze vrolijk waren, zaten ze alleen maar op elkaar te katten. Dwaallichtjes lokken verdwaalde reizigers graag de wildernis in door de verre gloed van een gezellig haardvuur na te bootsen, maar verder zijn ze niet erg gevaarlijk – alleen irritant.

Bloemkoolhaar!

Ik steek je een oog uit, lomperik, met je eendenpoten!

Een van de dwaallichten was vast komen te zitten in Herfst's haar en een andere was van achteren in haar mantel gevlogen. Herfst hupste even in het rond en moest ervan giechelen, maar toen liet ze zich op de grond vallen en rolde ze heen en weer. Het dwaallicht in haar mantel liet een zacht *murrp* horen en bewoog zich niet meer, en ze propte het bij de andere in de zak. Ze voelden aan als paardenbloempluisjes.

Er klonk gelach in de schaduwen. Herfst bleef stokstijf staan.

Er kwamen twee jongens met wapperende mantels het bos uit rennen. Toen ze dichterbij kwamen, zag Herfst dat een van hen Gawein Gruffie was, de beste vriend van Kai Morreweïn, die de beroemdste tovenaar van het land was. Kai was pas twaalf, net als Herfst, maar volgens een profetie zou hij op een dag de Holle Draak verslaan, het dodelijkste monster ter wereld. Kai had tegen een kwelgeest gevochten en hem gedood toen hij pas tien was. Niemand wist precies hoe hij dat voor elkaar had gekregen – het ene verhaal was nog wilder dan het andere.

De andere jongen was Kai Morreweïn zelf.

Kai bleef in de schaduw van het woud staan en staarde naar de bomen. Zijn gezicht glansde van verlangen in het maanlicht.

Wie kijkt er nou zo naar de Mildernis? dacht Herfst. Er prikte iets in haar nek.

Kai liep langzaam bij de bomen vandaan, alsof hij vocht tegen een stroming die hem mee wilde sleuren naar de zee. Gaweïn riep hem en Kai rende snel naar hem toe.

Herfst deinsde geschrokken terug en probeerde in de schaduwen te verdwijnen. Maar ze kon zich nergens achter verstoppen, en het licht van de dwaallichtjes gloeide zwak in de jutezak. De jongens bleven stilstaan.

‘Wie is daar?’ riep Kai. Hij probeerde naar haar gezicht in de schaduw onder haar kap te kijken.

Het hart van Herfst bonsde hevig. Ze wist precies wie Kai Morrewein was – dat wist iedereen in Eryree – maar ze was nog nooit zo dicht bij hem geweest. Ze was zich plotseling sterk bewust van de moddervlekken op haar mantel, haar warrige haar met het dwaallichtje erin en de werklaarzen met het gat bij de linkerteen die vroeger van haar oudere broer waren geweest.

Kai en Gawein daarentegen zagen er schitterend uit in de mantels van Haardstede, die uit schemering gesneden leken te zijn, glanzend zwart met een lavendelkleurige bies. Gaweins stropdas zat scheef en Kais gebreide sjaal hing in het gras, maar verder waren ze het toonbeeld van twee energieke magiërs die overal waar ze kwamen als prinsen behandeld zouden worden als ze volwassen waren. Tovenaars waren de beschermers van Eryree, de enigen die de oprukkende Mildernis met alle monsters daarin konden tegenhouden. Alleen de koning en de koningin waren nog geliefder.

Herfst beseftte dat ze Kai stond aan te staren en maakte een diepe buiging. ‘Meneer,’ was het enige wat ze kon uitbrengen.

‘Het is maar een monsterhoeder,’ zei Gawein, op dezelfde toon waarop je ‘Het is maar een muis’ zegt.

Kai leek opgelucht. Als je bedenkt hoe beroemd hij was, stelde zijn uiterlijk niet veel voor. Hij had een grote bos warrig, zwart haar dat vaak voor zijn ogen hing en hij was tenger

gebouwd, als een reiger. Zijn lichtbruine huid zat onder de sproeten, waardoor hij jonger leek dan twaalf. Maar zijn stem had een warme, muzikale klank die zijn niet al te indrukwekkende verschijning weer een beetje goedmaakte.

Kai tuurde naar Herfst, naar haar witte haar en slungelige benen; meer was er buiten haar mantel niet van haar te zien. ‘Jij bent Winter Malog, hè? Kun je doen alsof je ons niet gezien hebt? Wij mogen na het donker niet meer buiten zijn.’

Herfst staarde hem aan. Alle gedachten verdwenen uit haar hoofd, en dat kwam niet doordat de beroemde Kai Morrewein haar iets vroeg.

‘Dat is Winter niet,’ zei Gawein. Hij had een bleke huid en mooie zwarte krullen die tot aan zijn kin kwamen, maar zijn blik had de koele, behoedzame glans die alle rijkere leerlingen van Haardstede in hun ogen hadden. ‘Winter is die dooie. Dit is zijn tweelingzus – ik weet niet hoe ze heet.’

Kai werd rood. Herfst voelde zich alsof ze iets kouds en slijmerigs had ingeslikt.

‘Je hebt ons niet gezien,’ zei Gawein tegen Herfst. ‘Begrepen?’

Herfst boog haar hoofd. Tot haar afschuw trilde haar lip. Ze ging niet huilen waar Gawein bij was. Echt niet.

Gawein deed een stap naar haar toe. ‘Ik zei: Begrepen?’

Herfst dwong zich om adem te halen, dwong zich om te mompelen: ‘Ja, meneer.’

‘Dat was niet zo moeilijk,’ zei Gawein tegen Kai. ‘Ik wou dat Haardstede de bedienden een fatsoenlijke training gaf. Kom mee.’

Kais wangen waren nu vuurrood. Hij mompelde iets wat ‘sorry’ zou kunnen zijn en rende toen achter Gawein de berg op.

Hij keek nog een keer over zijn schouder, maar Herfst zag het niet. Ze was al weg. Ze vloog over de berghelling met haar hart in haar keel en tranen van woede die in haar ogen prikten.

HOOFDSTUK 2

WAARIN HERFST MET EEN BOEMAN GAAT WANDELEN

Herfst woonde al zo lang bij de Mildernis dat ze soms vergat dat het er vol monsters zat. Monsters van allerlei soorten en maten, monsters in allerlei vormen, en zelfs monsters zónder vormen. Niet alle monsters in de Mildernis aten kinderen – sommige aten verdriet of angst, andere smulden van zielen of harten of teennagels, vooral als er veel bij gegild werd. Maar een paar monsters hadden een opvallend onmonsterlijk dieet. Draken aten bessen, rijpe appels van de bomen en groenten die ze in hun eigen tuinen verbouwden. Amfidzel was dol op haar wortels, die dik en lekker oranje waren. Ze verslond ze met loof en al, onder veel geknaag en gesnuif, maar pas wanneer ze, volgens haar kennersoog, perfect rijp waren.

De ochtend na Herfst's rampzalige ontmoeting met Kai Morrewein gonsde de hele school van het gerucht dat hij het

woud in was gesloten en tegen de Holle Draak had gevochten.

‘Hij is helemaal opengescheurd, zeggen ze,’ zei Cerewende en ze sperde haar groene ogen wijd open. Net als haar ouders werkte Cerewende in de huishouding, dus hoorde ze altijd de beste roddels. ‘Hij heeft een wond van hier’ – ze raakte haar navel aan – ‘tot hier!’ Ze tikte tegen haar voorhoofd.

Herfst had de vorige avond geen spoor van verschrikkelijke wonden gezien, maar ze was niet van plan om dat aan Cerewende te vertellen. ‘Wat haalde hij zich in zijn hoofd, om in zijn eentje door het bos te dwalen en zich in stukken te laten scheuren?’ zei ze boos.

Ze was met Opoe en de anderen in een van de lege weides, waar ze verrotte hekpalen vervingen. De wei lag aan de voet van de Mytheoor, waar de schaduw het grootste deel van de dag hardnekkig en klam bleef hangen. Het paste precies bij Herfst’s humeur.

‘Kweenie,’ zei Cerewende en ze kauwde op een van haar blonde vlechten. Cerewendes haar was lang en glanzend, ook al zat ze er altijd op te knabbelen. ‘Misschien wilde hij de profetie laten uitkomen.’

‘Dat zou ik wel eens willen zien.’ Het idee dat de magere, blozende jongen die ze gisteravond had ontmoet het vijf tellen zou uithouden tegen de Holle Draak was lachwekkend. De Holle Draak had binnen één middag hele dorpen platgebrand en het halve leger van de koning verslagen. Hij had tien tovenaars en ontelbare ridders gedood, die allemaal geprobeerd hadden om hem te verslaan. Hij was het griezeligste monster dat Eryree ooit had gekend. En Kai Morrewein moest hem tegenhouden?

Herfst snoof.

Ze was niet ineens beter over Kai gaan denken. Het was dan wel vooral Gawein geweest die zich bot had gedragen, maar Kai had er alleen maar oenig bij gestaan. En dat was dan de jongen waar alle leraren van Haardstede zo dol op waren, de jongen die in zijn hele leven nooit ergens voor zou hoeven werken! Al- lemaal omdat een of andere ziener een profetie over hem had uitgesproken toen hij nog een kwijlende baby was. Herfst snoof nog een keer en sloeg met haar hamer op de hekpaal.

‘Ben je verkouden?’ vroeg Cerewende.

‘Weet je ma dat je hier bent, Wende?’ vroeg Opoe, die door de zuigende modder naar hen toe liep. Opoe was een gezette vrouw met brede schouders. Haar haar was zwart, op een bre- de witte streep aan de zijkant na. Ze was groot genoeg om een tweepotige draak op de knieën te krijgen en had dat meer dan eens gedaan, en haar kleren zaten zo vaak onder de modder dat ze bruin waren geworden. Haar laarzen met stalen neuzen kwamen tot aan haar dijen. Met haar scherpe neus en haar tu- rende blik van het tegen de zon, de regen en de hagel in kijken, leek ze op een oude raaf die de bossen uit was gekomen om te gaan vechten. En zoals dat gaat met oude raven bleven de mees- te mensen bij haar uit de buurt.

Cerewende keek ongemakkelijk. ‘Ik...’

‘Dacht ik al,’ zei Opoe. ‘Je haalt je de dood op de hals in die trui. Wegwezen.’

Ze zei het op dezelfde toon als die ze tegen de monsters aansloeg en bereikte hetzelfde effect: Cerewende zei niets meer en ging ervandoor. Ze bleef alleen even staan om naar Herfst te zwaaien en de vlecht weer in haar mond te steken.

‘Waarom maak je je nooit zorgen of wij ons de dood op de hals halen, Opoe?’ vroeg Herfst, terwijl ze op de paal bleef hameren.

‘Goeie hemel!’ zei Opoe met een zucht. ‘Dacht je dat ik het op mijn leeftijd erg zou vinden om een mondje minder te hoeven voeden? Terwijl die ouders van je gewoon zijn weggelopen toen jij een baby was en zichzelf lieten vermoorden door een zeedraak? Waardoor ik nu met jullie allemaal opgezadeld zit? Meer werk dan een draak met kiespijn, dat bezorgen jullie me! Maar bij zijn leven gaf je vader ook alleen maar last, dus waarom zou dat veranderen nu hij dood is? Ach kind, geef die hamer hier, voor je je eigen oog ermee uitsteekt.’

Herfst veegde het haar van haar bezwete voorhoofd. ‘Opoe, mag ik met de boeman gaan jagen? Magister Erethor laat hem morgen aan de senior leerlingen zien en de kans dat hij meewerkt is groter als hij iets gegeten heeft.’

Opoe keek haar scherp aan. ‘Dat geval is veel te gek op jou, kind. Het zou dom van je zijn als het wederzijds was.’

Herfst zuchtte. Opoe gaf haar om de week dezelfde waarschuwing. Maar Opoe kon niets veranderen aan Herfst's vriendschap met de boeman – een boeman liet zich door niemand zeggen wat hij moest doen, zelfs niet door Opoe. Als ze probeerde hen uit elkaar te halen, negeerde de boeman haar gewoon en liep hij juist nog meer achter Herfst aan, uit wrok.

‘Alsjeblieft, Opoe?’ zei Herfst. ‘Het is niet eerlijk dat Emys en Kyffin altijd de leuke klusjes krijgen. Je laat me nooit iets belangrijks doen. Waarom mag –’

‘Je hoeft niet zo te schreeuwen.’

Herfst zuchtte weer. Dat hoorde ze vaak, net als ‘Stil nou’ en ‘Een beetje kalmer, Herfst’, en haar persoonlijke favoriet:

‘Klep dicht’, alsof ze een openstaande vuilnisbak was. Ze probeerde wel vaak rustiger te zijn, maar waarom eigenlijk? Dat legde nooit iemand uit.

‘Je mag gaan,’ zei Opoe. ‘Als je Emys of Kyffin meeneemt.’
Herfst gromde zachtjes.

‘Wat zei je daar?’ Opoe keek haar scherp aan.

‘Niets, Opoe.’

‘We gaan niet brutaal doen, hè?’

‘Nee, Opoe. Nooit.’

‘Dat dacht ik ook.’ Opoe dreef met twee vinnige klappen de paal in de modder.

Herfst ging naar haar broers, die aan de andere kant van het hek palen stonden te zagen, maar voor ze haar zagen, sloeg ze links af naar de bergrichel. Ze was niet van plan hen om hulp te vragen, vooral Emys niet, haar oudste en minst favoriete broer. Ze had iets belangrijks te doen in het bos, en ze wilde niet dat haar broers haar voor de voeten zouden lopen.

Vanaf het moment dat Winter verdwenen was, nu bijna een jaar geleden, had Herfst er haar missie van gemaakt om uit te zoeken wat er met hem gebeurd was. Winter zou haar nooit in de steek laten, en zij zou hem ook nooit in de steek laten. Nooit.

Ze was bij het hok van de boeman en gluurde door het raam. De boeman woonde in de oude monsterhoedershut, die al honderd jaar niet meer gebruikt werd. De hut bestond uit maar één kamer van afbrokkelende stenen en was eigenlijk helemaal geen hok – zo noemden ze hem alleen maar om de jongste leerlingen niet bang te maken. De boeman kon naar buiten wanneer hij maar wilde, al ging hij zelden ver weg.

Boemannen waren de oudste en machtigste monsters van de wereld. Ze waren zo machtig dat niemand precies wist waar de grenzen van hun magie lagen. Daar genoten ze enorm van, want ze vonden niets zo fijn als geheimzinnig zijn. Wat wel bekend was, was dat boemannen elke gedaante konden aannemen die ze wilden, van de kleinste vlieg tot het gemeenste monster – ze hadden geen eigen lichaam dat hen beperkte. Omdat ze geen lichaam hadden, waren ze ook niet te doden en viel er onmogelijk tegen ze te vechten; geen enkele bekende betovering had ooit bij een boeman gewerkt. Maar anders dan de meeste monsters waren boemannen echte huismussen en hielden ze ongekend veel van gezelschap. Ze hechtten zich aan een gezin, of dat gezin het nu leuk vond of niet. Deze boeman hoorde niet echt bij de stallen; hij hoorde bij de familie Malog, en vooral bij Herfst.

De boeman kwam overeind van een zonnig plekje op de vloer en rekte zich uit. Hij was in een van zijn favoriete gedaantes, een fraaie, mollige zwarte kat.

Waar zat je? Ik heb je niet meer gezien sinds... Hij stopte. De boeman had een heel slecht gevoel voor tijd. *Tijden. Tijden en tijden.*

‘Gisteren nog,’ zei Herfst. Bij de boeman hoefde ze de Spraak niet te gebruiken, want boemannen brachten zo veel tijd tussen de mensen door dat ze hun talen begrepen – niet dat ze altijd luisterden. ‘Ik moet weer naar het bos. Wil je mee?’

Oké. De boeman trippelde naar het raam. De vloer van de hut lag vol met munten en snuisterijtjes – boemannen verzamelden alles wat glom. *Maar je broer is op weg hierheen. De ergste.*

Herfst kreunde. En inderdaad kwam Emys van de door bladeren gekleurde berg omlaaggelopen. Naast hem huppelde hun

hond, Tsjoe, die bekendstond als de minst magische hond ter wereld. Tsjoe was vernoemd naar zijn gewoonte om te niezen als er een monster in de buurt was, maar hij deed dat ook als er geen in de buurt was, wat slecht voor de zenuwen was. Hij was groot, geel en pluizig, en dankzij zijn mooie uiterlijk had hij het gevoel gekregen dat de hele wereld hem leuk moest vinden. Dat was heel handig voor een hond die meestal tussen de monsters zat. Tsjoe kende geen angst – niet omdat hij dapper was, maar omdat hij geen vijanden had om dapper bij te zijn.

Herfst kriebelde hem achter zijn oren en Tsjoe staarde haar met zijn eeuwig verzaligde blik aan.

‘Waar dacht jij met dat geval naartoe te gaan?’ vroeg Emys op hoge toon. Zijn lange, smalle gezicht was rood van de kou. ‘Opoe zei –’

‘Opoe zei dat ik met de boeman mocht wandelen,’ zei Herfst. Tsjoe niesde over de boeman heen, die daarop antwoordde met gesis. Tsjoe vatte dat op als teken dat hij hem mocht besnuffelen.

‘Ja, als ik op je lette,’ zei Emys met een donkere blik. ‘Kom mee.’

Herfst tilde de boeman op en liep achter Emys aan. ‘Moet jij niet dringend ergens gaan zwijmelen?’

Emys wierp alleen maar nog een blik over zijn schouder. Hij was verliefd geworden op een van de leerlingen, een stil meisje met een nietszeggend gezicht. Ze was zestien, net als hij, en ze slopen de hele tijd stiekem samen weg. Het zou een schandaal zijn als iemand erachter kwam, want de monsterhoeders behoorden tot de laagste bedienden van Haardstede.

Ze stapten onder de takken van het woud en de lucht werd vochtig en koud. Er liep een smal paadje tussen de eiken. Ze

volgden het tot aan een open plek, die vol stond met fleurig vingerhoedskruid. Er leidden nog twee paden weg van de open plek: het Doornenpad, lang geleden aangelegd door tovenaars, en het Onpad, dat was gemaakt door dwaallichten, spoken of nog iets ergers. Het Onpad leidde heel diep het bos in en was zo ruig en kronkelend dat maar weinig reizigers ooit de terugweg hadden gevonden.

Tenzij ze een gids hadden.

‘Je mag jagen als je wilt,’ zei Herfst tegen de boeman. ‘Maar breng me eerst naar de beek.’

Emys keek kwaad. ‘Waar ben je mee bezig?’

De boeman liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij veranderde in een gouden nachtegaal en fladderde lustig kwetterend boven het Onpad tussen de bomen.

‘Dit gaat om Winter, hè?’ zei Emys. ‘Als je weer zo’n onbesuisd plan hebt uitgebroomd om –’

‘Ik heb maar één plan,’ zei Herfst. ‘En dat is uitzoeken wat er met hem is gebeurd. Je kunt teruggaan, als je wilt. Maar de boeman en ik gaan niet met je mee.’

Emys keek haar dreigend aan. Het was jaren geleden dat hij haar voor het laatst in een modderpoel had geduwd of haar op haar kop boven een drakenvlaai had laten bungelen, maar er zat nog altijd iets van een pestkop in hem. En net als alle pestkoppen bond hij snel in als hij iemand tegenkwam die sterker was dan hij. Herfst wist dat hij net zo bang was voor de boeman als de leerlingen.

‘Goed dan,’ zei hij uiteindelijk. ‘Maar Opoe zal hiervan horen.’

‘Jij bent mijn minst favoriete broer,’ zei Herfst en ze liepen samen achter de boeman aan.

Het pad liep om een gespleten lijsterbes heen die Herfst zich niet herinnerde. Dat betekende dat het Onpad veranderd was, zoals vaak gebeurde. Al snel was ze elk gevoel voor richting kwijt. Emys' hand ging naar de dolk aan zijn riem en zijn ogen schoten alle kanten uit. Tsjoe huppelde heen en weer over het pad, want hij was niet verdwaald in een donker bos vol enge monsters, maar beleefde een fijn avontuur met twee van zijn lievelingsmensen op een plek vol interessante geuren.

De boeman fladderde tussen de bomen door en Emys en Herfst volgden. Ze maakten verschrikkelijk veel herrie in het kreupelhout. Omdat monsters bang waren voor tovenaars, kwamen ze niet vaak in de delen van het woud die aan het terrein van Haardstede grensden, maar dat betekende niet dat ze er nóóit kwamen. Ze wilde dat Emys niet zo'n oen was.

Herfst was bang. Ze was altijd bang als ze de Mildernis in ging, maar het was een goed soort angst. Ze wist dat het nergens op sloeg, maar ze hield van het oude woud. Ze hield van het tapijt van boshyacinten op de bosgrond, de zwevende dwaallichtjes die de bomen 's avonds in een gloed zetten. Ze hield van de mistige spinnenwebben die 's ochtends over de bomen lagen, van de dikke takken die kraakten en kreunden als een verrukkelijk spookhuis.

Herfsts voet bleef steken in een drassig stuk grond. Zij en Emys kibbelden over hoe ze verder moesten: Emys wilde een weg om de modderpoel heen zoeken, terwijl Herfst er dwars doorheen wilde gaan. Uiteindelijk luisterde ze niet meer naar hem en stormde ze vooruit. Haar laarzen sopten en slurpten verschrikkelijk in de zompige bodem. Maar een paar meter

verderop, aan de andere kant van de modderpoel, vonden ze een volmaakt droog pad.

‘Alle donders,’ zei Emys, die de modder van zijn mantel veegde. ‘Jij moet ook echt alles met zo veel mogelijk lawaai en zo ingewikkeld mogelijk doen, hè? Geen wonder dat die boeman je zo leuk vindt.’

‘Jij moet nodig iets zeggen over lawaai maken. Net een draak die op zijn achterpoten probeert te lopen, dat ben je.’

Ze kwamen bij een groepje heuvels waar het bos dunner werd, vol open plekken met rododendrons. Herfst en Emys liepen tussen afbrokkelende muren vol mos. Haar hart klopte sneller en zelfs Emys liep voorzichtiger. Dit was ooit het dorpje Beddel geweest, dat na een aanval van een draak een eeuw geleden was verlaten. In Eryree werd elk jaar minstens één dorp opgeslokt door het grote woud, dat gestaag doorgroeide naar het zuiden. Het was in de laatste twintig jaar, nadat de Holle Draak uit het noorden was gekomen, erger geworden, veel erger.

Een paar minuten later waren ze bij de beek. Die stroomde tussen een kantwerk van varens en klimop door, donker en stil, alsof de beek ook bang was ontdekt te worden.

Kan ik nu gaan jagen? vroeg de boeman. Boemannen gingen niet dood zonder voedsel, maar ze werden wel slomer en chagrijniger dan anders.

Ja, zei Herfst. *Eet en kom dan snel terug.*

Maak je geen zorgen, zei de boeman. *Er is hier niemand, geen mens en geen monster.* Hij landde op de grond en veranderde in een griffioen met een zwiepende staart en manen als een waterval. Emys onderdrukte een kreetje; de griffioen snoof van plezier en stooft griezelig elegant het kreupelhout in, bijna

zonder de bladeren te laten ritselen. Tsjoe schoot achter hem aan en was opgetogen toen de boeman in rook opging, want een verrassing maakt toch elk spelletje leuker? Hij trippelde terug naar Herfst om het gekriebel achter zijn oren waar hij recht op had in ontvangst te nemen.

‘Wat hoop je precies te vinden?’ vroeg Emys.

‘Ik ben niet aan het hopen. Ik ben aan het onderzoeken.’

Toen Winter verdween, had iedereen aangenomen dat de Holle Draak daar verantwoordelijk voor was. Ze hadden een laars van Winter in de Mildernis teruggevonden, zwartgeblakerd en nog rokend. Het was niet de eerste keer dat de Holle Draak een kind uit Haardstede had ontvoerd. De tovenaars schudden hun hoofd – jammer van de jongen, zeiden ze, maar monsterhoeders overleden zo vaak; gevaarlijk werk, erg gevaarlijk – en ze gingen weer verder met waar ze mee bezig waren. Zelfs Opoe had het geloofd.

Maar Herfst zou het nooit geloven.

Zo lang als Herfst zich kon herinneren hadden zij en Winter elkaar kunnen voelen. Het was alsof ze een plattegrond in haar hoofd had, waarop Winter als een gloeiend stipje stond aangegeven. Als iemand vroeg waar hij was, hoefde ze alleen de plattegrond maar even open te slaan en dan wist ze het. Toen hij verdween, was het stipje niet verdwenen. Maar de plattegrond was weg. Alleen het stipje was achtergebleven. Winter was er nog, ergens, maar om een of andere reden kon Herfst hem niet vinden.

Niemand geloofde haar en dat kon ze niemand echt kwalijk nemen. Het klonk zelfs in haar eigen oren vergezocht. Dus in plaats van iemand te overtuigen begon ze aanwijzingen te verzamelen.

Eerst ging ze naar de plek waar de tovenaars de laars hadden gevonden en onderzocht ze de schroeiplekken op de bosgrond. De Holle Draak had verrassend netjes vuur gespuwd: er was alleen een plukje gras verbrand. Maar betekende dat iets? Ze wist het niet.

Dus begon Herfst het aan de bomen te vragen.

De Mildernis was heel oud: het bos was er al geweest voordat Eryree Eryree was, voordat de Zuidelijke Rijken de Zuidelijke Rijken waren. Sommige bomen waren helemaal geen bomen, maar monsters die in de donkere schaduwen in slaap waren gevallen en daar nog altijd stonden te dromen. Herfst had eerst een misvormde els wakker gemaakt, die vroeger een draak was geweest. Dat had haar weken gekost. Ze was zo vaak gekomen als ze aan Opoes blik kon ontsnappen en had in de geest van de draak geroepen tot de bast die over hem heen was gegroeid ging trillen en beven. Het monster herinnerde zich niet veel, maar wist nog wel dat het een jongen naar de beek had zien lopen op de dag dat Winter verdween.

En dus was Herfst naar de beek gegaan, en daar had ze een monster gevonden dat op een boomstam leek, maar eigenlijk een heel oude mensenetende reuzin onder een deken van mos was. De reuzin was niet blij geweest dat ze werd gestoord. Als Herfst de boeman niet bij zich had gehad, had het echt gevaarlijk kunnen worden. Maar na een hoop gegrom zei de reuzin dat ze zich herinnerde dat er een jongen met wit haar was langsgekomen, en misschien ook een draak. Ze waren naar het noorden gegaan, langs de oever, in de richting van de eigenlijke Mildernis. Meer wist ze niet.

Een paar maanden na Winters verdwijning had een van de magisters, zoals de leraren op de Haardstede-school genoemd werden, een vreemde ontdekking gedaan: ze had Winters andere laars gevonden.

In de school.

De laars had in een gang gelegen die niet meer werd gebruikt. Winters initialen stonden nog duidelijk in de zool gekrast. Had Winter de laars daar achtergelaten en was hij op één sok het bos in gelopen, waar hij door de Holle Draak was ontvoerd? Als dat zo was, waarom had niemand hem dan gezien? Had iemand de laars in het bos gevonden en mee naar binnen genomen? Waarom?

Geen van die mogelijkheden sloeg ergens op.

Herfst zocht haar weg over de oever, over rotsen die glibberig waren van de algen en de rottende bladeren, met Tsjoep op haar hielen. Er zweefden niet veel dwaallichten in het stemmige boslicht – ze sliepen meestal tot zonsondergang. Ze kwam langs de slapende reuzin en liep verder naar het noorden. Ze had geen andere monsters gevonden om wakker te maken, al had ze weken gezocht.

Ze bleef naast een uitstekende knoest staan, legde haar hand tegen de ruwe bast en luisterde. Terwijl ze luisterde, probeerde ze niet teleurgesteld te raken – per slot van rekening was ze nog maar net begonnen. Maar elke keer dat ze naar Winter op zoek was gegaan, had ze niets gevonden, en het was moeilijk te geloven dat het deze dag anders zou gaan.

Ze zou hem nooit in de steek laten, maar met elke dag die voorbijging werd de hoop die ze met zich meedroeg zwaarder, met scherpere randjes van verdriet.

‘Wat dóé je toch?’ Emys’ hand lag nog steeds op zijn dolk.
‘Ik luister of ik een hartslag hoor.’

Emys staarde haar met open mond aan. ‘In een boom?’

‘Het zijn niet allemaal bomen. Sommige waren vroeger monsters. Dat weet je toch – je hebt Opoes verhalen ook gehoord.’

Emys stapte snel achteruit, botste tegen een boom en sprong opzij. ‘J-Ja.’

Ze ging verder. In de verte jankte een Hond van Araun en Herfst probeerde er niet aan te denken hoe zijn brandende ogen vanuit de schaduwen naar haar loerden. Dieper in de Mildernis werd het steeds donkerder. De dikke takken verstrengelden zich boven je hoofd, maar er was minder kreupelhout, en Herfst en Emys kwamen snel vooruit. Herfst vroeg zich af hoeveel tijd ze nog had voor Opoe achterdocht kreeg en naar hen op zoek ging. Opoe had geen boeman nodig voor haar veiligheid als ze het woud in ging. Ze kon de meeste monsters met haar gedachten de baas.

Tsjoe bleef staan en liet de voorste helft van zijn lijf naar de grond zakken. Hij snuffelde aan een boomstronk. ‘Tsjoe!’ riep Herfst, maar de hond kwispelde alleen maar. ‘Tsjoe!’

‘Niet zo hard,’ snauwde Emys.

Herfst waadde tussen de boshyacinten door en knielde naast Tsjoe neer. Er lag iets tussen de wortels en de afgevalle bladeren. Een deken misschien, of kleren? Ze was wel tien keer langs deze plek gekomen, maar ze had dit nog nooit eerder gezien.

Tsjoe jankte. Herfst stak haar handen onder de wortels, tussen de rode paddenstoelen die een zoet ruikende mist loslieten als ze afbraken, en ze haakte haar vingers om een stuk stof.

Het was groter dan ze had gedacht en lag begraven onder een laag oude bosgrond; het kwam los in een wolk opdwarrelende bladeren. Het zat onder de aardevlekken en rook naar schimmel en paddenstoelen.

‘Herfst?’ riep Emys.

Herfst gaf geen antwoord. Ze frummelde aan de kraag, maar ze wist al wat ze in handen had, nog voor ze de onhandig geborduurde letters w.m. zag staan.

Het was Winters mantel.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The School Between Winter and Fairyland*

Verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers

© 2021 Heather Fawcett

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: Sara Gianassi

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5887 2 (e-book 978 90 261 5888 9)

NUR 283, 284